

請叫我總監

Master of My Own

ขอโทษที่ ฉันไม่ใช่ 4
เลขาของคุณแล้ว

ด้วยหัวใจ

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพิกัดในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ
* สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน *

请叫我总监 4

Master of My Own ขอโทษที่ ฉันไม่ใช่เขาคุณแล้ว 4

红九

หงฉิว

Lucky Luna แอป

"คุณเรียกฉันว่า ผอ. หึงก็เนิงสิคะ เรียกด้วยความเต็มใจ เรียกแล้วฉันก็จะกลับไปช่วยคุณ"

ลู่วิ่งเองก็กำลังมองหึงเหมิงเช่นกัน ในตอนแรกเขาเครื่องขรม ทำทางที่สุขุม ทำให้แทบจับต้นชนปลายไม่ถูก จากนั้นจู่ๆ เขาก็ยกหางคิ้วยืม เรียกด้วยความเต็มใจ

"ผอ. หึง"

ชั่วพริบตาฉันไม่รู้ทำไมหึงเหมิงถึงมีความรู้สึกขี้ขลาดที่อยากจะร้องไห้

สามปีก่อนเขาตบโต๊ะแล้วตะโกนใส่เธอว่า 'คุณทำเรื่องลงทุนไม่ได้หรอก อย่าฝันเพื่อง ทำหน้าที่เป็นเลขขา ให้ผมก็พอแล้ว'

และเธอเองก็ตะคอกกลับไปว่า 'สักวันฉันต้องทำให้คุณเรียกฉันว่า ผอ. หึงให้ได้!'

คำพูดนั้นเป็นจริงแล้วในวันนี้ หลังจากที่พวกเขาต่างฝ่ายต่างผ่านประสบการณ์วันเวลามากมายทั้งแยกจาก พบเจอ ยินดี เศร้าโศก

หึงเหมิงยิ้มออกมา รอยยิ้มที่ผ่านการฝึกฝนจากสนามการทำงานของเธอ ใจกว้างแต่สุขุม สงบนิ่งแต่สง่างาม

"ได้ค่ะ ฉันจะกลับไปช่วยคุณ"

คำนำ

'Master of My Own' ขอโทษที่ ฉันไม่ใช่เลขาคุณแล้ว' ดำเนินมาถึงเล่มจบแล้วค่ะ นับว่าเป็นนิยายที่ทำให้เราได้เห็นว่าชีวิตมีขึ้นและมีลง มีได้รับมีสูญเสีย ไม่มีอะไรที่แน่นอนจริงๆ ในขณะที่หนึ่งเหมิงกำลังก้าวขึ้นไปสู่จุดสูงสุดนั้น ลู่จี้หมิงกลับกำลังตกต่ำลง จากที่เธอเคยมองว่าตัวเองอยู่คนละโลกกับเขา เวลานี้เขากลับคิดว่าตัวเองไม่มีอะไรเหมาะสมกับเธอเลยสักนิด แล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาจะเป็นอย่างไรต่อไปท่ามกลางการต่อสู้ในสนามของการลงทุนที่ดุเดือดเช่นนี้ คงต้องไปติดตามอ่านบทสรุปกันใ้เล่มแล้วละค่ะ

และหลังจากร่วมเดินทางมาพร้อมกับหนึ่งเหมิงจนถึงเล่มสุดท้าย With Love ก็ขอเป็นกำลังใจให้ทุกคนที่มีความฝัน ไม่ว่าวันนี้คุณจะยืนอยู่จุดไหน ไม่ว่าคุณจะล้มสักกี่ครั้ง หากไม่ละทิ้งความตั้งใจ พยายามให้เต็มที่ สักวันคุณจะเป็นคนที่ประสบความสำเร็จแน่นอน ดังคำที่หนึ่งเหมิงได้บอกไว้

'...ใช้เรื่องนี้อุทิศให้แด่เธอผู้ที่กล้าโอบกอดความฝันทุกคน ให้ความรักและการยืนหยัดกลายเป็นปีกของเธอ ในอนาคตเธอจะต้องมองเห็นตัวเองที่เหมือนหนอนกลายเป็นผีเสื้อแน่นอน'

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

ฉวีวรรณรุฬรุฬ หญิงสาวที่ทั้งสาว สวย และบริสุทธิ์สดใส บุคลิกอ่อนโยน ดูอ่อนแอ น่าทะนุถนอม ดูแลเอาอกเอาใจและเทิดทูนบูชาเหอเยวี่ยหลวนมาก

จิ้นไห่หยาง เจ้าของบริษัทไผ่หวงแคปิตอล เป็นคนแนะนำฉวีวรรณรุฬรุฬให้รู้จักกับ เหอเยวี่ยหลวน บุคลิกชอบวางท่าใหญ่โต นิสัยเจ้าเล่ห์

เหยียนชวงชวิน เจ้าของบริษัทชวงชวินกรุ๊ป เป็นคนเจ้าเล่ห์ ทะเยอทะยาน เพื่อให้ได้มา ในสิ่งที่ต้องการแล้วเขาก็ไม่สนวิธีการ

เหอเยวี่ยหลวน

บทที่ 97

อาจจะต้องย้ายบ้าน

เกี่ยวกับเรื่องที่เลิกกับซูเหวยหฺราน หนึ่งในหมิงจำต้องบอกเหล่าหนึ่งในไม่กี่วันให้หลัง...

ไม่บอกไม่ได้ เพราะเหล่าหนึ่งเหมือนกับติดตั้งกระจกวิเศษที่สามารถมองเห็นลูกสาวของตนปรากฏตัวต่อหน้าได้เอาไว้ เมื่อเขาได้ยื่นหนึ่งในหมิงพูดว่า 'ทุกอย่างโอเคดี' ขณะที่คุยกันตามปกติ ก็สันนิษฐานได้อย่างมีไหวพริบจากเสียงที่สั้นเล็กน้อยกว่าปกติว่าลูกสาวของเขาจะต้องมีเรื่องอะไรไม่ค่อยดีแน่ จากนั้นเขาก็หลอกล่อไปมา หลอกล่อจนเรื่องที่ลูกสาวของเขาเลิกกับแฟนแล้วถูกเผยออกมา

เหล่าหนึ่งรู้สึกผิดหวังและเสียชีวิต เพราะว่าลูกสาวอายุสี่สิบแปดแล้วไม่ง่ายเลยกว่าจะได้คบกับแฟนสักคน

เขาพูดว่า "อย่าท้อ หาดต่อไป ครึ่งหน้าก็หาคนที่ไม่กลัวางสายใส่ลูกสักคนให้พ่อสบายใจหน่อย!"

เหล่าหนึ่งยังบอกหนึ่งในหมิงอีกว่าเขากับภรรยาผู้ยิ่งใหญ่ของเขา ย้ายเข้าไปในบ้านหลังใหม่แล้ว บ้านใหม่ใหญ่สุดๆ ห้องเยอะแยะ ต่อไปเวลาห่อเกี่ยวก็จะไม่ต้องใช้ห้องกับโต๊ะหนังสือของเธออีกแล้ว

เหล่าหนึ่งหยอกให้หนึ่งในหมิงรำเริงขึ้น "ลูกเอ๋ย ไม่ใช่ว่าพ่อไม่กับลูก

หอรกนะ บ้านใหม่หลังนี้นะดีมากเลย! ถ้าลูกเศรษฐีเพราะมิดหวังกับแฟน ก็ลากลับมาอยู่บ้านสักหลายๆ วันนะ ถือโอกาสลองหน่อยว่าห้องส้วม เก็บเสียงเป็นยังไงบ้าง ทดสอบสักหน่อยว่าบ้านที่พ่อกับแม่เลือกตรงตาม ที่ลูกต้องการหรือเปล่า!"

ในที่สุดหนึ่งเหมิงก็ถูกพ่อหยอกจนขำแล้ว เธอรู้สึกภูมิใจที่มีพ่อที่ติดตลก เหมือนเป็นเพื่อนกันอย่างเหล่าหนึ่ง

ตอนเด็กๆ ครอบครัวของเธอเคยลำบากอยู่ช่วงหนึ่ง แต่เธอไม่เคย อิจฉาที่ครอบครัวของเพื่อนคนอื่นมีเงินเลย กลับกัน เธอคิดว่าเพื่อนคนอื่นๆ น่าจะอิจฉาที่เธอมีพ่อตลกๆ ที่สามารถเป็นเพื่อนกับเธอได้มากกว่า

แม้ว่าตอนที่ไม่ตลกพอกันนี้จะต้อตึงมากก็ตาม...

นอกจากพ่อแล้ว หนึ่งเหมิงไม่ได้พูดถึงเรื่องที่เลิกกับซูเหวยหราน กับคนอื่นอีก

บางทีคนเรามักอยากจะทำเรื่องที่น่าเสียใจเอาไว้ ไม่อยากพูดมากนัก ปัจจุบันที่โลกเย็นชาและมนุษย์โอ้อวด การเปิดความเสียใจของตนเองออกมา ให้คนอื่นดู ไม่อาจแลกความเข้าใจและการปลอบโยนที่จริงใจกลับมาได้ มีแต่จะกลายเป็นความบังเอิญให้คนอื่นพูดคุยกันหลังอาหารรวมถึงเป็น โศกนาฏกรรมอันน่าสยดสยองที่เพิ่มสีสันให้คนอื่นมีความสุขเท่านั้น

ดังนั้นความเศร้าเสียใจก็ไม่อาจเผยต่อหน้าผู้คนได้เช่นกัน เพราะ มีไม่กี่คนที่เห็นออกเห็นใจจริงๆ

หนึ่งเหมิงไม่ได้บอกเรื่องนี้กับโหยวฉี ช่วงนี้โหยวฉีพบเจอกับเรื่องราว สะเทือนใจมากเกินไป เธอไม่อยากจะใช้ข่าวไม่ดีเรื่องการเลิกราของตนไปปลุกเร้า โหยวฉีที่กำลังพยายามย่อยสลายความเสียใจจากการเลิกราก็ครั้ง

วันที่หนึ่งเดือนเมษายน หนึ่งเหมิงได้รับข้อความที่ซูเหวยหรานส่งมา

'พวกเราถอนคำพูดที่เลิกกันวันนั้นได้ไหม'

เธอรู้สึกแสบตานิดหน่อย

บนโลกมีผู้คนมากมายเลือกที่จะพูดความในใจในวันที่โกหกแล้วไม่มีความผิด ก็เพื่อรักษาศักดิ์ศรีหลังจากถูกปฏิบัติเสอให้แก่ตัวเอง

หนึ่งเหมิงช่วยชูเหวยหฺรานปกป้องศักดิ์ศรีของเขา วันที่หนึ่งเดือนเมษายน วันนั้นเธอไม่ได้ตอบกลับข้อความของเขา

เธอกลัวว่าหากตอบกลับไปว่า 'ไม่ได้' ตามจริง จะเป็นกรทำให้ความเพ้อฝันในเทศกาลคนโง่แก่ชูเหวยหฺราน...ทำให้เขานึกว่าเป็นคือถ้อยคำประชดประชันประโยคหนึ่ง

และเธอยิ่งไม่อาจตอบว่า 'ได้' แล้วจากนั้นก็บอกชูเหวยหฺรานว่าคำพูดในเทศกาลคนโง่ต้องฟังกลับกัน

เธอรอจนถึงวันต่อมาถึงได้ค่อยตอบข้อความกลับไป

'รุ่นพี่ มันผ่านไปแล้ว พวกเรามองไปข้างหน้ากันเถอะ ดีไหมคะ'

หนึ่งนาทีก่อนให้หลัง ชูเหวยหฺรานส่งข้อความมาอีกครั้ง

'ถ้าเป็นเรื่องพวกนั้นที่คุณไม่ชอบล่ะก็ ผมจะเปลี่ยนหมดเลย ผมยังมีโอกาสอยู่ไหม'

หนึ่งเหมิงไม่ตอบข้อความอีก เธอแสบตาอีกครั้งแล้ว

เธอรู้อว่าชูเหวยหฺรานคิดอยากจะทำเปลี่ยนด้วยความจริงใจ แต่เธอเองก็รู้ว่าเขาเปลี่ยนไม่ได้หรอก

และเพราะว่ารู้สองเรื่องนี้ ในใจเธอลังยังรู้สึกเสอรั้มากขึ้น

ผ่านไปสักพักชูเหวยหฺรานก็ส่งมาอีกข้อความหนึ่ง

'เอาล่ะหนึ่งเหมิง คุณไม่เชื่อว่าผมจะเปลี่ยนได้ใช่ไหม งั้นให้เวลาผม

หน้อยได้ใหม่ ในช่วงนี้อย่าเพิ่งหาผู้ชายคนอื่นมาเป็นแฟนได้ใหม่ รับปากผม
ไม่งั้นผมจะอาละวาดแน่!

หนึ่งเหมิงเห็นชูเหวยหรรานใช้เครื่องหมายอัคเจริยวางไว้ท้ายประโยค
เขาไม่เคยใช้เครื่องหมายที่แสดงถึงอารมณ์รุนแรงแบบนี้ทำลายความยับยั้ง
ชั่งใจและความใจเย็นของเขาง่าย ๆ ดังนั้นเธอจึงราวกับมองเห็นท่าทาง
สันระริกของเขาที่ใกล้จะคลั่งแล้วจริงๆ ผ่านเครื่องหมายนี้

หนึ่งเหมิงคิดครู่หนึ่ง ภายในช่วงเวลาสั้นๆ เธอไม่มีทางยอมรับ
ความสัมพันธ์อื่นได้อย่างรวดเร็วแน่ ผ่านความสัมพันธ์กับชูเหวยหรรานนี้ไป
แล้วมองดูความสัมพันธ์ของโหยวฉีกับเหอโยวี่หลวนอยู่ด้านข้าง ตอนนั้น
เธอไม่มีจิตใจของสาวน้อยแรกแย้มและความคาดหวังต่อความรักอันงดงาม
อีกแล้ว เหลือเพียงความท้อแท้และความหวาดกลัวเท่านั้น

การที่ผู้หญิงมีหน้าที่การงานที่ดีพึงพาได้มากกว่าการมีแฟนที่ดี นี่คือ
ความคิดที่แรงกล้าที่สุดของเธอในช่วงขณะนี้ ถึงอย่างไรหน้าที่การงานที่ดี
ก็ไม่ทำร้ายตัวเอง แต่ผู้ชายที่ดี พอหันหน้าก็สามารถกลายเป็นผู้ชายแล้วได้

หลังจากหนึ่งเหมิงคิดอยู่ ครู่หนึ่งก็ตอบกลับข้อความชูเหวยหรราน
เพียงคำเดียวว่า 'ได้'

ท่ามกลางเรื่องวุ่นวายใจมากมาย เรื่องเดียวที่ทำให้หนึ่งเหมิงมีความสุข
อยู่บ้างคือระยะนี้โหยวฉีฟื้นตัวได้ดีขึ้นมาก เธอหาเรื่องของตัวเองอยากทำและ
สามารถทำได้เจอแล้ว... เธอมุ่งหน้ากับการเป็นช่างภาพอย่างจริงจัง

เธอพยายามกลับไปเป็นหญิงสาวที่มีอารมณ์ขันอย่างเมื่อก่อน หัวเราะคิกๆ
ฮ่าๆ ค่อยๆ ฟื้นฟูความสามารถในการเถียงกับหนึ่งเหมิงในวีแชตแล้ว

เธอมักจะส่งรูปถ่ายที่เธอกับอันจงผลัดกันถ่ายให้หนึ่งเหมิง จิกกัดกับ
อันจงในกลุ่มแชตที่มีสมาชิกสามคนว่ารูปถ่ายที่อีกฝ่ายถ่ายนั้นน่าเกลียด
ที่สุดในโลก โหยวฉีกว่นประสาทอันจง บอกว่าทั้งๆ ที่ตัวเองสวยขนาดนั้น

กลับถูกคนที่ไม่ใช่ชายแท้ฝืนถ่ายออกมาได้ชี้เหร่ แสดงให้เห็นว่าคนที่ไม่ใช่ชายแท้ก็ไม่แน่ว่าจะมีความสุนทรีย์ อันจงก็จัดฝิปากกับเธอในกลุ่มเล็กๆ นี้
 หนึ่งเหมิงมองดูโหยวฉียิ้มอีกครั้งในรูปที่อันจงถ่าย กลับรู้สึกอยากจะร้องไห้ชนิดหน่อย

เธออยากขอบคุณพระเจ้าที่สามารถทำให้โหยวฉีเดินออกมาจากหลุมใหญ่ของเหอเยวี่หลวนได้ในเร็ววัน

ช่วงเวลานี้อันจงติดต่อกับหนึ่งเหมิงและแจ๊งข้าวดีกับเธอ

อันจงบอกว่าก่อนหน้านี้เขานำรูปที่โหยวฉีถ่ายเป็นการบ้านในคลาสเรียนส่งไปตีพิมพ์เล่นๆ ที่บอกว่าเล่นๆ เป็นเพราะการแข่งขันถ่ายภาพครั้งนั้นเป็นสเกลที่ใหญ่มาก ผู้ที่ได้รับรางวัลที่ผ่านๆ มาล้วนเป็นโปรเฟสชันนอลในวงการ กุ้งฝอยตัวเล็กๆ อย่างโหยวฉีกับอันจงก็แค่สนใจแต่จะเข้าร่วมเป็นอาหารที่เพิ่มอัตราการได้รับรางวัลเท่านั้น

ในคลาสถ่ายภาพรุ่นเดียวกันไม่ว่าใครก็ไม่กล้าคิดเพื่อเจ้าว่าจะมีคนสามารถได้รับรางวัลอะไรได้

ผลคืออันจงบอกหนึ่งเหมิงด้วยความตื่นเต็นว่า "โหยวฉีได้รางวัลอันดับสองของประเทศเชียวนะ! เธอถึงกับได้รางวัลอันดับสองของประเทศเลยอะ! ผมตั้งใจเปิดดูรายชื่อคณะกรรมการรอบหนึ่งว่ามีคนแซ่โหยวหรือเปล่า ครอบครัวยุ่เธอมีญาติคอยช่วยเหลือเธอไหม ผลปรากฏว่าไม่มี! โหยวฉีเจ๋งมาก!!! หนึ่งเหมิง ผมจะบอกอะไรให้ล่ะ ตอนนี้มีสำนักพิมพ์แม็กกาซีนสนใจจ้างโหยวฉีไปเป็นช่างภาพข่าวการท่องเที่ยวด้วยล่ะ!"

หนึ่งเหมิงดีใจจนแทบน้ำตาแตก

โหยวฉีที่ล้มเหลวในสนามความรักค่อยๆ ลุกขึ้นมาในสนามการทำงานและสนามชีวิตแล้ว!

ไม่กี่วันให้หลัง โหยวฉีบอกหนึ่งเหมิงว่าเธอรับการว่าจ้างของสำนักพิมพ์แม็กกาซีนและเซ็นสัญญาเป็นช่างภาพข่าวของพวกเขาอย่างเป็นทางการแล้ว และงานแรกหลังจากที่เธอเข้ารับตำแหน่งก็คือการเก็บภาพวิวในภูเขา

ที่กู่โจวจึงมีระบบนิเวศแบบดั้งเดิม

หนึ่งเหมิงเป็นห่วงที่โหยวฉีจะไปกู่โจวเอง เพราะเมื่อก่อนเธอเป็นคนที่ไม่เคยต้องเข้าไปจัดการ ตอนนีเธอจะไปกู่เขาที่มีระบบนิเวศแบบดั้งเดิมอย่างนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรหนึ่งเหมิงก็ลัววไม่สบายใจอยู่ดี

เธอให้โหยวฉีรับงานเก็บวีวในเมืองใกล้เคียง นี่ก่อน ไม่ยอมปล่อยให้เพื่อนไปที่ไกลๆ

โหยวฉีหัวเราะแล้วพูดคำพูดหนึ่ง จากในคำพูดนั้นหนึ่งเหมิงถึงได้รู้ว่าเมื่อก่อนที่เธอรู้สึว่าการที่โหยวฉีปล่อยวางจากเหอเวียหลวนแล้วเป็นการคิดไปเอง อันที่จริงแล้วเปล่าเลย

คิดๆ ดูแล้วก็ใช่ เธอเลิกกับซูเหวยหฺรานเอง จนถึงตอนนี้ก็ยังคงรู้สึกเสียใจนิดหน่อย โหยวฉีคบกับเหอเวียหลวนมานานหลายปีขนาดนั้น จะบอกว่าปล่อยวางก็ปล่อยวางไปโดยสิ้นเชิงได้อย่างไร

พวกเธอต่างอยู่ในระยะพยายามปล่อยวาง เธออยู่ใกล้กับจุดสิ้นสุดของการปล่อยวางมาก ผ่านไปอีกสักพักเธอก็จะสามารถเดินออกมาจากความผิดหวังในการเลิกนี้ได้แล้ว แต่ระยะห่างของโหยวฉีกับจุดสิ้นสุดของการปล่อยวางนั้นหนทางยังอีกยาวไกล ยาวไกลมาก บางทีในระหว่างทางอาจจะต้องถลอกปอกเปิก เมื่อถึงจุดสิ้นสุดแล้วถึงจะสามารถกลับเนื้อกลับตัวได้

คำพูดที่โหยวฉีบอกหนึ่งเหมิงคือ 'ฉันต้องไปจากที่นี่จริงๆ ยิ่งไกลยิ่งดี ผ่านไปอีกสักพักลูกของเขาก็จะออกมาดูโลกแล้ว ฉันไม่อยากจะนึกถึงเรื่องนี้ ฉันไม่อยากให้มีวันหนึ่งเมื่อออกจากบ้านแล้วก็เห็นพวกเขาสามคนหนึ่งครอบครัวมีความสุขอยู่ด้วยกัน เหมิงเหมิง ให้ฉันไปเก็บภาพวิวเกาะไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก อันจจะไปเป็นเพื่อนฉัน พวกเราสองคน ช่วงนี้เป็นวันครบรอบวันตายของแฟนหนุ่มเขา เขาเองก็ต้องออกไปเที่ยวบ้างเหมือนกัน ไม่งั้นโรคซึมเศร้าของเขาก็จะทำเจ็บอีก อันจเขาเป็นนักผจญภัยเคยไปมาตั้งหลายที่ พวกเราสองสาวเที่ยวด้วยกัน แกสบายใจได้แล้ว!

ถึงตอนนั้นฉันจะถ่ายรูปดีๆ กลับมาให้แก!

อันจก็ตบหน้าอกจนแทบกระอักเลือด รับรองกับหญิงเหมิงว่า 'ช่วงนี้ผมไม่ได้รับละคร ก็อยากจะออกไปเที่ยวเล่น ถ่ายรูปสักหน่อย หญิงเหมิงคุณสบายใจได้เลย มีผมอยู่เป็นเพื่อนโหยวฉี คู่หูในตำนานอย่างเราสองคนไม่มีปัญหาอะไรแน่นอน!'

หญิงเหมิงยอมรับคำรับรองที่แทบกระอักเลือดนี้ ในที่สุดโหยวฉีก็ออกเดินทางไปเก็บภาพวิวที่กู่โจว

วันที่หญิงเหมิงไปส่งโหยวฉีที่สนามบิน ท้องฟ้าครึ้มมาก ครีมนั้นเธอเกือบนึกว่าเที่ยวบินจะต้องถูกยกเลิก ผลคือความบารอณาของเธอไม่ได้เป็นจริง เที่ยวบินที่ปกติจะล่าช้าเมื่อสภาพอากาศแยกลับไม่แม้แต่จะดีเลย โหยวฉีพูดกับหญิงเหมิงอย่างหนักแน่นและจริงจังก่อนที่จะผ่านขั้นตอนการตรวจเช็คความปลอดภัย

"เหมิงเหมิง ฉันรู้ว่าคำพูดที่ฉันจะพูดอีกเตี้ยวอาจทำให้แกโมโห แต่ฉันก็จะพูดอยู่ดี สุดท้ายแล้วถึงเขาจะใจร้ายกับฉัน แต่ฉันไม่ยอมติดต่อเขาถึงยังงั้นฉันก็คบกับเขามาหลายปีขนาดนี้แล้ว ในหลายปีมานี้เขาดูแลฉันเอาใจฉัน อันที่จริงก็ดีกับฉันทีเดียว เหมิงเหมิง ฉันรู้ว่าแกเกลียดเขาแต่จริงๆ แล้วฉันไม่ได้เกลียด เพราะงั้นเราก็ตัดขาดไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับเขาแบบนี้เถอะนะ แกไม่ต้องคิดไปขัดแย้งขัดขาเขาเพื่อช่วยฉันระบายความโกรธแค้นอะไรหรอก อย่างแรก ความสามารถของแกยังดีเกินเกินไป แกขัดขาเขาไม่ล้มหรอก แกมยังจะทำให้ตัวเองหัวคะมำได้ง่ายๆ อีกแล้วอีกอย่าง ฉันเองก็ไม่ต้องการให้แกทำถึงขนาดนั้นจริงๆ นะ ฉันไม่ได้เกลียดเขา และฉันก็ค่อยๆ ลืมเขาแล้ว ดีจะตาย! เพราะงั้นเหมิงเหมิงรับปากฉัน ไม่ต้องไปแข่งกับเขา ไม่ต้องระบายความโกรธแค้นแทนฉัน แกตั้งใจไปทำเรื่องของแกเถอะ ดีไหม"

หญิงเหมิงกลืนใจ พูดว่า "ได้" อย่างไม่เต็มใจ เพื่อให้โหยวฉีออกเดินทางด้วยความสบายใจ เธอทำใจอยู่นาน ในที่สุดก็สามารถกล่าวได้อย่าง

สงบเยือกเย็น "ในเมื่อแกไม่ให้นฉันขัดขาเขา ฉันฉันก็จะดึงขากลับมาก็แล้วกัน ถึงยังงี้ที่แกพูดก็ถูก ตอนนี้อาจารย์ของฉันอยากจะขัดก็ขัดเขาไม่ไหว แอมยังจะถูกเขาหักง่าย ๆ อีก"

รอให้ขาของเธอหนาขึ้นอีกสักนิด แข็งแรงขึ้นอีกสักหน่อย เธอจะต้องคิดหาทางว่าจะลงขาอย่างไรจึงจะสามารถขัดเหอเยวี่หลวนให้ล้มอย่างได้ผลที่สุด ถึงตอนนั้นหากเหอเยวี่ไม่ชอบ อย่างนั้นแล้วไม่ให้เหอเยวี่รู้ก็เป็นอันจบ ได้ยื่นคำรับรองจากหนึ่งเหมิงแล้ว เหอเยวี่ก็ยิ้มออกมา หนึ่งเหมิงรู้สึกว่เหอเยวี่ที่ช่างยิ้มนั้นดูดีจริงๆ

จะต้องผ่านขั้นตอนการตรวจเช็คความปลอดภัยแล้ว หนึ่งเหมิงดึงมือของอันจงเอาไว้ อยากจะคุกเข่าขอศีรชะให้เขา กำชับเป็นครั้งสุดท้ายแข่งกับเวลา

"อันจง ฝากคุณช่วยดูแลเธอให้ดีแทนฉันด้วยนะ มีเรื่องอะไรรีบโทรหาฉันละ ถ้าขาดเงินล่ะก็พวกเธอก็ลือกอินเข้าบัญชีอาลีเพย์* ของฉันโดยตรงแล้วโอนเองเลย ฉันกลัวว่าถ้าพวกเธอรอดฉันตอบข้อความมันจะไม่ทันการณ์ รหัสผ่านบัญชีของฉันคือ..."

หลังจากอันจงพูดว้แล้ว ร้อยกว่ารอบก็แทบจะพาเหอเยวี่หนีเข้าไปในช่องตรวจเช็คความปลอดภัย

หนึ่งเหมิงมองดูเหอเยวี่หันมาโบกมือให้ตนเองด้วยรอยยิ้มพร้อมกับบอกว่ารีบกลับไปเถอะ ฉันจะออกไปทำงานหาเงินแล้ว ชั่วพริบตานี้ เธอมีความรู้สึกเป็นห่วงและตื่นตันที่ราวกับว่าในที่สุดลูกสาวที่ตนเองเลี้ยงดูมาก็เติบโตแล้ว

ปักกิ่งย่างเข้าเดือนเมษายน อุณหภูมิในแต่ละวันอุ่นขึ้นเรื่อยๆ เสื้อผ้าบนร่างกายก็เริ่มใส่ไม่ไหวทีละชิ้นๆ ชั่วพริบตาถึงเวลาที่คุนสวมแจ็กเก็ตผ้าฝ้ายหนาๆ ส่วนฉันสวมเสื้อเซ็ตตัวบาง หลังจากพวกเราเจอหน้ากัน

* อาลีเพย์ (Alipay) แอปพลิเคชันให้บริการทางการเงินของเครืออาลีบาบา

ในรถไฟไฟฟ้าใต้ดินต่างคนต่างเรียกอีกฝ่ายว่าคนโง่ในใจ

วันนี้หนึ่งเหมิงที่สวมเสื้อเชิ้ตตัวบางเจอกับคนโง่เง่าที่คุ้นเคยยังคงสวมแจ็กเก็ตผ้าฝ้ายในรถไฟไฟฟ้าใต้ดิน

หนึ่งเหมิงมองลูจี้หมิงที่อยู่ตรงหน้า ตะลึงงันไป ก่อนจะถามติดๆ กันสามคำถาม

"รถคุณล่ะ"

"ทำไมคุณถึงสวมเสื้อผ้าหนาขนาดนี้"

"ทำไมคุณถึงได้ผอมจนกลายเป็นแบบนี้"

ลูจี้หมิงแกล้มตอบหมดแล้ว

แกล้มที่ตอบลงไปทำให้พอเขายิ้มก็ปรากฏวีรกรรมบร่องแถมอันห่อเหี่ยว

"ขับรถพอแล้ว ชายไปแล้ว อ้อใช่ อีกสองวันผมอาจจะย้ายบ้านแล้ว"

"ป่วย ถ้าไม่สวมแจ็กเก็ตผ้าฝ้ายก็หนาว"

"เมื่ออาหาร ไม่อยากกินข้าว"

ลูจี้หมิงตอบสามคำถามติดต่อกัน สามคำตอบติดกันนี้ยังทำให้เธอรู้สึกทุกซิกขี้ใจมากขึ้นไปอีก

นี่เป็นคำตอบที่ตรงไปตรงมาที่สุดที่เขามอบให้ระหว่างทาง ในระหว่างการเดินทางที่เหลือ ตั้งแต่ต้นจนจบเขาไม่ปริปากเลยสักคำ

หนึ่งเหมิงลอบกังวลกับสภาพของเขา

ตอนพักกลางวัน หยางเสี่ยวหยางลงมาคุยกับหนึ่งเหมิง

หนึ่งเหมิงถือโอกาสถามอีกฝ่ายไปสองประโยค "ประธานลูของคุณเป็นอะไรไป ช่วงนี้ทำไมเขาถึงได้กลายเป็นแบบนี้"

หยางเสี่ยวหยางทำท่าจะร้องไห้ทันใด

เธอบอกหนึ่งเหมิงว่า "อาเหมิง ตอนนี้ทั้งบริษัทอัดอั้นมาก ก่อนหน้านี้ทุกคนยังรู้สึกว่าเป็นที่สุดความปรารถนาก็เป็นจริงแล้ว มันดีจริงๆ เลยประธานลูไม่ชู้คน ไม่ฟันไฟแล้ว แต่ตอนนี้พวกเราต่างก็อยากให้เขาชู้ต่อ

แฟนไฟต่อแทบแย้! ตอนนี่เขาเป็นแบบนี้มันอีต้อตจะตายอยู่แล้ว!"

หนึ่งเหมิงฟังจนรู้สึกหนักใจ นั่นคือบริษัทที่เธอเข้าสู่สังคมาการทำงาน ในตอนแรกเริ่ม นั่นคือเจ้านายที่จุดประกายในสนามการทำงานให้เธอ

หนึ่งเหมิงตั้งกระดากพิชชู้ให้หยางเสี่ยวหยางสั่งน้ำมูก

หยางเสี่ยวหยางพูดต่อ "ประธานลู่ไม่แทรกแซงเรื่องของทางซินเหอ อีกแล้ว ไม่ว่าจะหลังจากนี้พวกเขาจะกระเสือกกระสนดิ้นรนคิดหาวิธีช่วยเหลือตัวเอง หรือยอมรับเทนด์ร้อฟเพอร์* ของชวงชวินและเหรินเฉียวอย่างยอมรับ ชะตากรรม พอท่านประธานอวูโสหลู่ล้มลง สภาพจิตใจของประธานลู่ ก็พังทลายโดยสิ้นเชิง เรื่องพวกนี้ก็ไม่เกี่ยวกับเขาแล้ว! ตอนนี่พ่อของเขา ยังมีลมหายใจอยู่ เขาก็เลยยังไม่บ้า ฉันทันเป็นห่วงจริงๆ ว่าถ้าหากวันไหน ท่านประธานอวูโสหลู่ไม่หายใจอีกต่อไปแล้ว ประธานลู่เขาก็จะบ้าไปจริงๆ..." ทำยที่สุดหยางเสี่ยวหยางสั่งน้ำมูกเต็มที "ชวงนี่คนต่างก็ลาออกกันเยอะมาก เป็นอย่างนี้ต่อไปจี้เหมิงแคบปีตอลก็ลบเห่ละ! อาเหมิง ถ้าคุณมีเวลาก็ขึ้นมา ชี้ทางสว่างให้ประธานลู่หน่อยเถอะ เขาน่าจะฟังคำพูดของคุณนะ!"

วันต่อมาหนึ่งเหมิงก็ขึ้นไปดูลู่จี้เหมิง

พีกันเธอยู่อยู่กับเรื่องของโหยวฉีตลอด ไม่ได้เหยียบจี้เหมิงแคบปีตอลมานานมากแล้ว ตอนนี่พ่อขึ้นมาเธอก็พบว่าในบริษัทเกิดการเปลี่ยนแปลง มากที่เดียว คนน้อยลงไปมาก โต๊ะทำงานมากมายล้วนว่างเปล่า ทั่วทุกแห่ง ในบริษัทมีกลิ่นอายของความหดหู่ ล่องลอยอยู่ ความรุ่งเรืองเฟื่องฟู ตามทางเดินที่มักจะมีคนขวกไขว้ในตอนนี่เธอเป็นเลขาฯ เมื่อสามปีก่อน ไม่มีเหลือโดยสิ้นเชิง ตอนนี่ที่นั่นปรากฏเพียงความอึมครึมไร้ชีวิตชีวา

ระหว่างทางที่หนึ่งเหมิงมุ่งหน้าไปยังห้องประธานก็ตองตกตะลึง

* เทนด์ร้อฟเพอร์ (Tender Offer) คือการเสนอซื้อหลักทรัพย์ทั้งหมดของกิจการจากผู้ถือหุ้นเดิม โดยตกลงซื้อขายกันนอกกระดาน ผู้รับซื้อจะระบุราคา จำนวนหุ้นที่ต้องการซื้อ พร้อมระยะเวลารับซื้อหลักทรัพย์ เมื่อมีจำนวนหุ้นมากพอก็จะกลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่มีอำนาจเหนือการบริหารของบริษัทในปัจจุบัน หรือเรียกกันว่า 'การครอบงำกิจการ'

เมื่อพบว่าห้องทำงานของ ผอ. เहरิน เहरินแดงงผู้ซึ่งเป็นเสาหลักของฝ่ายโปรเจกต์ว่างเปล่าไม่มีใครอยู่

ตอนเดินผ่านโต๊ะทำงานของหยางเสี่ยวหยาง เธอถามหยางเสี่ยวหยางว่า "ผอ. เहरินล่ะ"

หยางเสี่ยวหยางเบะปากตอบ "ผอ. เहरินลาออกแล้ว"

หนิงเหมิงรู้สึกเหลือเชื่อ "ทำไมล่ะ"

"ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจ ฉันถาม ผอ. เहरิน เขาก็พูดอย่างคลุมเครือว่าถ้าฉันหาบ้านหลังต่อไปได้ละก็ ฉันก็จะลาออกไปเหมือนกัน!"

ในใจหนิงเหมิงรู้สึกหดหู่ ลู่จี้หมิงทำให้คนที่ทำงานกับเขาหมดความเชื่อใจแล้ว

เธอเคาะประตูแล้วเข้าไปในห้องทำงานของลู่จี้หมิง

เพิ่งเข้าไปในห้อง เธอก็ต้องตกตะลึงอย่างควบคุมไม่ได้

ลู่จี้หมิงที่ไม่ยอมเปิดเครื่องปรับอากาศแม้แต่ในฤดูหนาว กลับเปิดฮีตเตอร์ในเดือนเมษายน หนิงเหมิงแสบจมูก แทบจะมีน้ำไหลออกมาจากดวงตา

ลู่จี้หมิงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้บุหนังถึงกับปลายคางเขียวครีมี หนดเคราะห์ยาวเพิ่มออกมาจากผิวตรงคางของเขา ยาวอย่างป่าเถื่อนดูอาจไม่สนใจใคร ทำให้เขาดูท่าทางเหมือนกับคนเร่ร่อนที่นอนอยู่ใต้สะพาน

หนิงเหมิงทนมองต่อไปไม่ได้ เขาเคยเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ขนาดนั้น ก่อนเข้างานแม้แต่เส้นผมควรจะมัดไปทางซ้าย ถึงจะดูดีหรือมัดไปทางขวาถึงจะดูดีก็ต้องเสียเวลาคำนึงคิด ตอนนั้นก็กลับไม่สนใจ แม้แต่หนดเคราะห์ที่ขึ้นอยู่เต็มหน้าแล้ว

หนิงเหมิงเคลื่อนไหวสายตาออกจากปลายคางที่เหมือนกับคนเร่ร่อนนั้น เอ่ยถามลู่จี้หมิง "ความล้มเหลวเป็นสิ่งที่มักพบเจออยู่แล้ว แต่ยังไงคุณก็ยังไม่ถึงกับล้มแล้วลุกไม่ได้แบบนี้หรือมั้ง"

ลู่จี้หมิงกระตุกมุมปากที่หนึ่ง "ไม่ถึงกับเหวอ เขาคือพ่อของผม

ผมยังไม่ทันได้คุยกับเขาทีไร เขาก็นอนอยู่อย่างนั้นแล้ว"

หนึ่งเหมิงฟังออกถึงความเสียใจและความเจ็บปวดในใจเขา เธอจึงรู้สึกหดหู่ตามไปด้วย

เธอเข้าใจความรู้สึกของลู่อี้เหมิงในตอนนี้อย่างดี ตั้งแต่เด็กเขาขาดพ่อคอยเคียงข้าง หลังจากโตขึ้นมาก็พยายามขีดเส้นกับพ่อ ไม่ว่าจะการทำงานหรือการใช้ชีวิตล้วนพยายามแสดงท่าทีออกมาว่าคุณดูสิว่าจริงๆ แล้วผมไม่จำเป็นต้องมีคุณอยู่เคียงข้างก็ได้ แต่คนเราเมื่อขาดอะไรไปก็มักจะพยายามปกปิดสิ่งนั้น อันที่จริงเขาเฝ้ารอวันเวลาที่จะได้เสพสุขในครอบครัวกับพ่อยิ่งกว่าใครๆ เขาคิดว่าวันเวลาแบบนั้นไม่ต้องรีบร้อน พยายามคลายความโกรธก่อนค่อยว่ากัน แต่ใครจะรู้ว่าเพียงชั่วข้ามคืน เขาไม่มีโอกาสที่จะได้รับความสุขอย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว

หนึ่งเหมิงไม่รู้ว่าเธอควรให้คำแนะนำเขาอย่างไร

สุดท้ายเธอได้แต่เอ่ยว่า "ถ้าคุณเสียใจ ก็เสียใจให้เต็มที่ ระบายให้เต็มที่เถอะคะ อย่กลั่นไ่ว้เลย แต่อย่าเสียใจไม่จบไม่สิ้น อย่ระบายนานเกินไปนัก บรรดาพนักงานของคุณยังต้องพึ่งพิงอาศัยคุณทำมาหากินนะคะ"

ลู่อี้เหมิงตาแดงแล้ว เขาเหงงนศีรษะ นำเอาสิ่งที่ไม่อยากให้มีไหลออกมาไหลกลับเข้าไปในร่างกาย เขาเงยหน้ากล่าวกับหนึ่งเหมิง

"ทุกคนต่างบอกผมว่าผมต้องควบคุมตัวเอง ผมเป็นผู้ชาย ผมจะปล่อยให้ตัวเองเศร้าเกินไปไม่ได้ มีแค่คุณที่ไม่ได้ทำ ขอขอบคุณ!"

หนึ่งเหมิงรู้สึกเอ็นดูผู้ชายวัยสามสิบที่เพิ่งจะเริ่มเติบโตอย่างแท้จริงคนนั้นนิดหน่อย

เธอสามารถพูดอย่างนั้นได้ ไม่ใช่เพราะว่าเธอฉลาดกว่าคนอื่น แต่เพราะว่าเธอเข้าใจใจดี หากเศร้าเสียใจก็ระบายเสีย ก็ร้องให้ด้วยความเจ็บปวดเสีย การยับยั้งซึ่งใจเป็นแค่ภาชนะที่เอาไว้ใส่ความเสียใจชั่วคราวเท่านั้น หลังจากยิ่งสะสมความเสียใจมากขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดภาชนะก็ล้นทะลักจนระเบิด เวลานั้นก็อย่าคิดเลยว่าจะควบคุมตัวเองอะไรได้อีก

เวลานั้นผู้คนที่เดินไปยังทางตันแล้ว

ทางตันที่ไม่กลายเป็นบ้ำ ก็อาจจะฆ่าตัวตาย

"ฉันไปละ คุณร้องไห้ให้สบายใจเถอะ ไม่ต้องกลั่นไฉนแล้ว บางครั้งผู้ชายร้องไห้สักหน่อยก็ไม่ขายหน้าหรอก"

หนึ่งเหมิงลุกขึ้นแล้วเดินจากไป ทิ้งพื้นที่ให้ลูจี้เหมิงได้ปลดปล่อย

เข้าสู่ปลายเดือนเมษายน อากาศอบอุ่นขึ้นเรื่อยๆ อารมณ์ของหนึ่งเหมิงเองก็กลับมาอบอุ่นขึ้นทีละนิดตามสภาพอากาศ

ตอนนี้โหยวฉินดูท่าทางสบายดี เดินทางไปถึงแต่ละที่ล้วนให้อันจงถ่ายรูปให้โดยที่เธอยืนอยู่ข้างหน้าทัศนียภาพหลังจากนั้นก็ส่งรูปภาพเข้าโทรศัพท์มือถือของหนึ่งเหมิง

หนึ่งเหมิงดูทัศนียภาพที่อันงดงามตระการตาทีละรูปๆ จากนั้นมองรอยยิ้มอันสดใสของโหยวฉิน ไม่รู้ทำไมมักจะรู้สึกเศร้าใจนิดหน่อย

รอยยิ้มนั้นไม่ใช่รอยยิ้มที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาอีกต่อไป รอยยิ้มนั้นผ่านความเศร้าเสียใจอย่างหนักหน่วงของชีวิตมาแล้ว

หนึ่งเหมิงดูรูปถ่ายสักพักก่อนจะออกจากหน้าต่างแชต แล้วกดเปิดข่าวเศรษฐกิจและการเงิน

พาดหัวข่าวบรรทัดหนึ่งพุ่งเข้าสู่สายตาเธออย่างเตะตา ชนเส้นประสาทของเธอโดยไม่มีการแจ้งเตือนล่วงหน้า

'เงินกู้ไหลไหลสงสัยว่าห่วงโซ่เงินทุนจะขาด แพลตฟอร์ม P2P เกิดวิกฤตการชำระเงินอีกครั้ง'

ในหูหนึ่งเหมิงมีเสียงดังว๊ิง

เธอนึกถึงบทสนทนาตอนเจอกับลูจี้เหมิงที่รถไฟใต้ดินเมื่อไม่กี่วันก่อน
'รถคุณล่ะ'

'...ซั้บรทพอแล้ว ขายไปแล้ว อ้อใช่ อีกสองวันผมอาจจะย้ายบ้านแล้ว'
หนิงเหมิงได้ยีนหัวใจของตัวเองเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ แรงขึ้นเรื่อยๆ จากในหู
เขาเจอเรื่องลำบากอะไร ขาดเงินจนถึงขั้นขายรถขายบ้านไปหมดเลยเธอ!

ศรีออยา

บทที่ 98

รีบไปตามหาเขา

ลูจี้หมิงพังทลายแล้ว พังทลายราวกับอาคารหลังใหญ่ถล่มในชั่วข้ามคืน หลังจากหนึ่งเหมิงเห็นข่าวแพลตฟอร์ม P2P ของลูจี้หมิงเกิดวิกฤต การชำระเงิน ตั้งแต่วันนั้นเธอก็ไม่ได้เจอลูจี้หมิงอีกเลย

หลังจากนี้เธอเห็นกับตาตัวเองว่าลูจี้หมิงแคปปิตอลที่ลูจี้หมิงสร้างขึ้น มาด้วยมือพังครืนลงไปอย่างไร...

พนักงานแยกย้าย บริษัทว่างเปล่าแล้ว หลังจากคนมาทวงหนี้เป็นระลอกๆ แล้วประสบความล้มเหลวก็กลับไปอย่างท้อถอยใจเพราะไม่ได้ตั้งใจ

มองดูสภาพละอะเทอะทั่วห้องแล้ว หัวใจหนึ่งเหมิงราวกับถูกมีดเขี่ยน นี่คือสถานที่ที่เธอเติบโตในตอนแรกเริ่ม เคยรุ่งโรจน์ขนาดนั้น แข็งแกร่ง ขนาดนั้น ตอนนั้นก็กลับเต็มไปด้วยความมรกร้างและพังทลายเลื่อนกลาด

หยางเสี่ยวหยางคือคนสุดท้ายที่ไปจากลูจี้หมิงแคปปิตอลที่พังทลาย เธอยืนอยู่ท่ามกลางซากเอกสารที่เกลื่อนพื้น เก็บข้าวของไปพลงร้องให้ไปพลง ในที่สุดก็เก็บเสร็จเรียบร้อย เธอร้องไห้ปานจะขาดใจแล้วถามหนึ่งเหมิง

"อาเหมิง ทำไมถึงเป็นแบบนี้ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ ทำไมถึงเป็นแบบนี้! ทั้งๆ ที่ประธานลู่บอกว่าพวกเราจะผ่านความลำบากนี้ไปได้ ขอแค่ได้เงิน จากหุ้นเพิ่มทุนสองตัวนั้นที่เขาลงทุนไปกลับมาก็โอเคแล้ว! แต่ทำไมหุ้น

สองตัวนั้นถึงนำมิดหวังขนาดนั้นล่ะ ฉันคิดมาตลอดเวลาว่าถ้าตัวเองจะทำงานอยู่ที่นี้ไปจนถึงเกษียณได้ ฉันก็จะไม่ต้องลำบากเป็นเป่ยเพี่ยว* อีกต่อไป แต่ทำไมพริบตาเดียวกันก็กลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ ฉันไม่มีทางเชื่อเลยอาเหมิง! คุณไปแล้ว ผอ. เหรินไปแล้ว ทุกคนต่างไปแล้ว ตอนนี่แม้แต่บริษัทก็เจ๊งแล้ว เหลือแค่ฉันที่เป็นเป่ยเพี่ยวต่อไป ชีวิตคนเราทำไมถึงได้ยากขนาดนี้นะ!"

หนึ่งเหมิงแสบจมูกจนเคืองตา เธอบอกหยางเสี่ยวหยางว่าไม่ต้องเศร้า ถ้าไม่มีที่ไปจริงๆ ก็มาหาเธอ เธอจะหางานให้เอง

บริษัทเจ๊งแล้ว พนักงานต่างก็น่าสงสารมาก พริบตาเดียวกันก็ตกงานแบบนี้ แต่หนึ่งเหมิงรู้สึกว่ตอนนี่คนที่น่าสงสารยิ่งกว่าคือลู่อี้เหมิง พ่อของเขาป่วย ชั่ววิกฤต บริษัทก็ยังมาเจ๊งอีก แรงกระแทกสองต่อนักกดทับเขาในเวลาเดียวกัน ไม่รู้เลยจริงๆ ว่าเขาจะแบกรับไหวหรือเปล่า

คนอื่นจากเป่ยเพี่ยวกลับไปเป็นเป่ยเพี่ยว เริ่มต้นจากศูนย์ก็กลับไปอยู่ที่ศูนย์อีกครั้ง แต่ไม่ได้แพ้ไม่ได้ชนะ ลูกขึ้นมาใหม่ได้โดยไม่เป็นอะไรมาก แต่ลู่อี้เหมิงจากที่เป็นประธานบริษัทกลับกลายเป็นคนถึงแตก จากหนึ่งร้อยยี่ดิ่งลงไปถึงศูนย์ ดิ่งไปจนติดลบ ในจุดที่ตกลงไปอย่างนี้เขาไม่เหลืออะไรเลย ไม่รู้ว่าจะยังสามารถทนไหวหรือไม่

หนึ่งเหมิงเป็นห่วงมากกว่าลู่อี้เหมิงที่ตอนนี้ไม่เหลืออะไรเลย จากยอดพีระมิดที่อยู่จุดหนึ่งร้อยตกลงมายังฐานพีระมิดที่อยู่ศูนย์จะคิดไม่ตกหรือเปล่า

เธออยากจะทำต่อลู่อี้เหมิงสักหน่อย ดูว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง แต่ไม่ว่าเธอจะรอยาวนานแค่ไหนก็ไม่มีคนรับโทรศัพท์เลย หลังจากนั้นเมื่อโทรไปอีกครั้งเสียงรอสายก็เปลี่ยนเป็น 'หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้' และข้อความที่เธอส่งไปก็เจอแบบเดียวกัน ไม่มีการตอบกลับราวกับโยนหินจมลงไปในมหาสมุทร

ห้องที่อยู่ตรงข้ามกับหนึ่งเหมิงเองก็เปลี่ยนเจ้าของแล้ว เปลี่ยนอย่างเงียบเชียบไร้ข่าวคราว กว่าหนึ่งเหมิงจะรู้จักตอณถามเจ้าของคนใหม่ที่มา

* เป่ยเพี่ยว หมายถึงคนที่เดินทางขึ้นมาทางตอนเหนือของจีนเพื่อทำงาน

เก็บกวาดห้องว่าเจ้าของห้องคนเก่าไปไหนแล้ว คำตอบที่ได้รับคือพวกเขาเองก็ไม่แน่ใจ พวกเขาารู้แค่ว่าเจ้าของห้องจำเป็นต้องใช้เงินด่วน จึงขายห้องให้พวกเขา

สุดท้ายหนึ่งเหมิงโทรหาเจิงอวี๋หัง ในที่สุดก็ได้ข่าวของลู่อี้หมิงจากทางเขา

หนึ่งเหมิงนัดพบเจิงอวี๋หังที่ร้านกาแฟใกล้ๆ กับที่พักของเขา

นี่คือสิ่งที่เจิงอวี๋หังเสนอ เขาหวังว่าจะสามารถคุยเรื่องที่เกิดขึ้นในขณะนี้กับหนึ่งเหมิงได้ เพราะเขาคิดว่าเธอเป็นคนใจเย็นและมีไหวพริบเมื่อเจอปัญหา เขาหวังว่าเธอจะสามารถช่วยเขาคิดได้ว่าหลังจากนี้ควรจะมีการลู่ลี้หมิงอย่างไร ควรจะทำให้ลู่อี้หมิงฮึดขึ้นมาอย่างไร

เจิงอวี๋หังบอกหนึ่งเหมิงว่าเขากำลังดูแลลู่อี้หมิงอยู่ ตอนนี้น่าจะยังไม่มียุติอะไร แต่ว่าเหล่าลู่อี้หมิงแล้ว บริษัทก็ยังเจิงอีก สองเรื่องนี้โจมตีลู่อี้หมิงหนักหน่วงจริงๆ

เจิงอวี๋หังเล่าต้นสายปลายเหตุที่ลู่อี้หมิงตกอับอย่างกะทันหันให้หนึ่งเหมิงฟังตั้งแต่ต้นตามไทม์ไลน์

"คุณรู้อิสระว่าหมิงหมิงปิดฉากตัวเองโดยการซื้อหุ้นสองเปอร์เซ็นต์ในตลาดรองมาแทนพ่อเขา" เจิงอวี๋หังเปิดประเด็นเรื่องราวทั้งหมดด้วยคำถามแบบนี้

หนึ่งเหมิงพยักหน้า ลู่อี้หมิงเคยพูดเรื่องนี้กับเธอ

"นั่นคุณเคยคิดใหม่ว่าเงินทุนจำนวนสิบล้านที่ตรงกันกับการซื้อหุ้นชินเหอสองเปอร์เซ็นต์ หมิงหมิงเอามาจากไหน"

ใจของหนึ่งเหมิงสั่นไหวด้วยความกังวล

เริ่มเกิดปัญหาจากตรงนี้ตั้งแต่แรกเลยหรือ

เจิงอวี๋หังบอกหนึ่งเหมิงว่าเดือนตุลาคมปีที่แล้ว ลู่อี้หมิงเริ่มซื้อหุ้นเนื่องจากเขาเป็นลูกชายของลู่อี้เทียนสิง เรื่องที่เขาไม่สะดวกออกหน้าบางอย่างก็ให้เจิงอวี๋หังออกหน้าแทน ส่วนกระบวนการดำเนินงานที่เป็น

รูปธรรมในการซื้อหุ้น ลู้จี้หมิงล้วนจัดการเรียบร้อยแล้ว

"ตอนนั้นเขาบอกว่าเขาจะจัดการเงินส่วนนี้ โดยออกไปในนามของธนาคารจัดสรรให้อีกส่วนหนึ่ง เงินทุนที่จำนวนใกล้เคียงสิบหลักเกือบจะพร้อมแล้ว จากนั้นองค์กรที่ติดต่อผ่านเขาเรียบร้อยแล้วจะส่งแผนจัดการการลงทุนมา ไปรับหุ้นชินเหอสองเปอร์เซ็นต์ที่ตลาดรอง" เจิงอวี่หังบอกวิธีการดำเนินงานที่ลู้จี้หมิงซื้อหุ้นมาในตอนแรกให้หนึ่งเหมิงฟัง

"ผมเคยถามเขาว่าทำไมให้หุ้นที่ธนาคารจัดสรรออกไป เงินส่วนนั้นที่เขาต้องดูแลก็ไม่ใช่อันไหนน้อยๆ เขาสามารถเอาอยู่ไหม ตอนนั้นเขาพูดกับผมอย่างมั่นใจมากกว่าปัญหาเรื่องเงินยกให้เขาไปดำเนินการอย่างสบายใจได้ ไม่มีปัญหา

ตอนนั้นเขาพูดแท้ๆ ว่าถึงจะเสี่ยงนิดหน่อย แต่เขาก็เตรียมทางหนีทีไล่เอาไว้แล้วเหมือนกัน น่าจะไม่มีปัญหาอะไร ตอนนั้นก็เอาตามนี้ก่อน หลังจากนั้นเราค่อยดูกันไปตามสถานการณ์"

บนใบหน้าเจิงอวี่หังปรากฏแววเสียใจและตำหนิตัวเอง "ตอนนั้นผมน่าจะฟังออกว่าเขาจะออกไปเสี่ยงเพราะเข้าตาจนจากในคำพูดประโยคนี้ของเขา! ผมประมาทเกินไปจริงๆ ได้ยินเขาบอกว่ามีทางหนีทีไล่ก็ไม่ถามมากแล้ว!"

หนึ่งเหมิงไม่สนใจการตำหนิตนเองของเขา จับประเด็นสำคัญแล้วถาม "แล้วสรุปว่าเงินของเขาได้มายังไงกันแน่" นึกโยงไปถึงต้นตอที่ทำให้ลู้จี้หมิงตกต่ำ หัวใจเธอก็หนักอึ้ง ก่อนจะคาดเดาอย่างอาจหาญ "เขายักยกกองหุ้นของทางพีทูพี?!"

เจิงอวี่หังมองเธอ พยักหน้าอย่างหนักแน่น

เจิงอวี่หังกล่าว "หนึ่งเหมิงคุณรู้ไหม เดือนตุลาคมปีที่แล้วแพลตฟอร์มพีทูพีของหมิงหมิงรวบรวมเงินทุนได้จำนวนหนึ่ง ระยะเวลากำหนดหกเดือน ดอกเบี้ยสูงมาก เขาก็แหกกฎยักยกเงินก่อนนี้ไปทำหุ้นกู้ด้วยสิทธิของแผนการจัดการการลงทุน! คุณว่าคนที่ปกตริรักษาฐานะแบบนี้เขาจะรอดนั้น"

อย่างเขาถึงกับกล้าทำอย่างนี้ เขาจะทุ่มสุดตัวเพื่อพ่อของเขาหรือเปล่า"

เจิ้งอวี่หังยังบอกหนึ่งเหมิงอีกว่าตอนลู่อี้เหมิงย้ายออกเงินก้อนนั้นยังเหลืออีกหนึ่งเดือน ระยะเวลาออกหุ้นเพิ่มทุนทั้งสองโปรเจกต์ของเขาก็จะครบกำหนดแล้ว...นี่ก็คือทางหนีทีไล่ที่เขาว่า เดิมที่เขาวางแผนไว้ว่าหลังจากได้รับผลตอบแทนกลับมามากมายทบต้นทบดอกจากการออกหุ้นเพิ่มทุนบวกกับเงินค้ำประกันก้อนหนึ่งที่ได้รับมาจากการค้ำประกันหุ้นชินเหอสองเปอร์เซ็นต์ที่เทกโอเวอร์จากตลาดรองให้กับธนาคาร เงินสองก้อนนี้ก็สามารรถอุดรูเงินทุนที่ย้ายออกมาจากพีทูพีได้แล้ว

แต่แพลนบีของเขาดันเกิดเหตุไม่คาดฝัน จู่ๆ ราคาหุ้นเพิ่มทุนสองตัวนั้นก็ร่วงดิ่งอย่างหนัก ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจแล้วค่อยถอนออกมา ผลคือยิ่งแยลงกว่าเดิม ไม่สู้หยุดการขาดทุนให้ทันเวลาตั้งแต่ก่อนหน้านั้น สามารถเก็บกลับคืนไปได้เท่าไรพร่านั้นก็ยังดีกว่า ครั้งนี้ราคาหุ้นยิ่งร่อยยิ่งตกจนจนอย่าว่าแต่เขาไม่ได้ทุนคืนจากหุ้นสองตัวนี้เลย ยิ่งติดค้างดอกเบี้ยของธนาคารอีก

ช่วงเวลานั้นลู่อี้เหมิงซึ่งกังวลเรื่องของพ่อเขา ทั้งจัดการเรื่องหุ้นสองตัวเขาทุ่มเทกำลังกายกำลังใจไปไม่น้อย ตอนเด็กๆ เวลาเขาเจอความกดดันหนักๆ ก็จะป่วยจนกินข้าวไม่ลง...ไม่ว่ากินอะไรก็อาเจียนออกมา

หนึ่งเหมิงฟังถึงตรงนี้ก็รู้สึกขมปร่าในใจ ในที่สุดเธอก็เข้าใจแล้วว่าทำไมร่างกายของลู่อี้เหมิงถึงได้ทรอมลงจนกลายเป็นแบบนี้ในช่วงเวลานั้นๆ

เจิ้งอวี่หังกล่าวต่อ "ต่อมาพวกเราแลกเปลี่ยนข้อมูลกับองค์กรที่ลงทุนไปกับหุ้นเพิ่มทุนสองตัวนั้นเจ้าอื่นๆ สองสามราย ถึงได้รู้ว่าที่แท้มีคนจงใจดัมพ์ราคา น่าจะเป็นลูกไม้ที่คนชื่อเจสัน หวังกับองค์กรแห่งหนึ่งร่วมกันทำ"

หลังจากหนึ่งเหมิงได้ยินชื่อเจสัน หวังก็หัวใจเต้นแรง แล้วร่วงลงไปอย่างหนักอึ้งอีกครั้ง

เป็นเขาอีกแล้ว

ดังนั้นเรื่องดัมพ์ราคาก็จะต้องเกี่ยวข้องกับเหอเยวี่หลวนแน่!

หนึ่งเหมิงกำหมัดแน่น สิ้นหลังเย็นวาบ

พวกเขาอำมหิตเกินไปแล้ว! เพื่อบรรลุเป้าหมายของตัวเอง ถึงกับกำจัดทุกอย่างให้สิ้นซากโดยไม่สนใจอะไรเลยแบบนี้ได้

หนึ่งเหมิงเข้าใจอย่างรวดเร็วถึงสาเหตุที่เจสัน หวัง เหอเยวียหลวน รวมถึงพวกจีนให้เหยียงผู้บริหารของไฉหวงแคบปีตอลทำอย่างนี้...ในการรวมตัวสักครั้ง พวกเขาน่าจะเต็มเหล่าไป คู่กันไปอย่างสนุกสนาน ทุกคนต่างถึงขั้นหรือกันอย่างเต็มไป ด้วยสาวสวยห้อมล้อมว่าควรจะดื่มพหู์หุนสองตัวนี้ อย่างไรก็ตาม ควรตัดลู่ทางของลู่จี้หมิงอย่างไร ไม่ให้เขามีโอกาสใดๆ ที่จะสามารถช่วยพ่อของเขาพลิกฟื้นหรือออกหน้าได้ ทางที่ดีที่สุดคือสามารถฉวยโอกาสนี้ทำให้ลู่จี้หมิงล้มคว่ำหัวหกคะม้าจนตาย เมื่อชุดรากถอนโคนอย่างนี้แล้วทุกคนก็จะวางใจได้

พวกเขายกเหล่าให้กัน คู่กันสนุกสนาน แต่สิ่งที่หล่นลงมาท่ามกลางเหล่าและรอยยิ้มกลับเป็นมิดที่ฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือดเล่่มหนึ่ง

"รอมมสืบหาว่าเจสัน หวังกับผู้บริหารของบริษัทนั้นเป็นใคร ผมจะต้องถือมิดไปพันพวกเขาแน่!" เจิงอวี๋หังพูดสาบานอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เพราะคำพูดประโยคนี้ของเขา หนึ่งเหมิงจึงกลืนคำว่าไฉหวงแคบปีตอลลงท้อง

เธอตัดสินใจไม่พูดแล้ว หากลู่จี้หมิงกับเจิงอวี๋หังถือมิดไปพันคนจริงๆ ละก็ คนที่ได้ผลประโยชน์ยังคงเป็นคนเลวพวกนั้นอยู่ดี

เธอเบี่ยงเบนไอสังหารของเจิงอวี๋หังให้เขาพูดต่อ พูดเรื่องของแพลตฟอรม์พีทูพีหลังจากนี้

เจิงอวี๋หังกล่าวต่อ "หลังจากนี้ก็คือถึงเดือนเมษายนของปีนี้แล้ว กองทุนของทางพีทูพีควรจ่ายทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยแล้ว แต่หมิงเหมิงเอาเงินต้นและดอกเบี้ยมากมายขนาดนั้นออกมาไม่ได้ในคราวเดียว เดิมทีเหตุการณ์นี้อาจจะยังมีโอกาสพลิกฟื้น สิ่งที่เขาสามารถดำเนินการได้เลย เช่น ขอกู้ยืมเงินอะไรต่างๆ จากองค์กรอื่น แต่ไม่รู้ว่่าไอ้สารเลวคนไหนเอาเรื่อง

ที่การชำระเงินของเงินกู้ไหลไหลของเขาเจอวิกฤตไปใส่สี่ตีไข่ให้สำนักข่าว
 นี้มันโคตรแย้จริงๆ! ธนาคารกับองค์กรไหนก็ไม่ให้เขายืมเงินแล้ว! สุดท้าย
 เขาจำใจต้องค้ำประกันหุ้นสองเปอร์เซ็นต์ของชินเหอ แต่เงินพวกนั้นมันไม่พอ
 เขาก็เลยทิ้งขายบ้านพักตากอากาศ ขายห้องที่อยู่ตรงข้ามกับคุณห้องนั้น
 ขายรถ เอาเงินของเหล่านี้ออกมา ทั้งลากิจ์หมิงแคบปีตอลลงไปด้วย ถึงได้
 ถมช่องโหว่ของทางพีทูพีได้ แต่ถมทางนั้นแล้วจี้หมิงแคบปีตอลกลับแจ้ง
 ตอนนี้อย่าว่าแต่เขาไม่มีเศษเงินติดตัวเลย ยังติดดอกเบี้ยก้อนหนึ่งของธนาคาร
 กับบริษัทด้วย!"

หนึ่งเหมิงฟังถึงตอนสุดท้ายก็เข้าใจความหมายของเจิงอวีหังแล้ว

ลูจี้หมิงสถานลัมละลาย สิ้นเนื้อประดาตัว ไม่มีบ้านให้กลับ

ลูจี้ เธอก็รู้สึกแสบจุก เกือบจะทนไม่ไหวปล่อยให้สิ่งแปลกๆ ไหลออกมา
 จากตา

ทำไมเขาถึงกลายเป็นคนน่าอับอายอย่างนี้ในชั่วพริบตาได้ เขาเป็นคุณชาย
 ที่แม้แต่ห้างเก้าอี้ในร้านอาหารของบริษัทก็ยังคงต้องให้เธอปูกระดาดหิซซูให้ เขา
 น่าอับอายอย่างนี้ได้ยังไงกัน

หนึ่งเหมิงถามเจิงอวีหัง "ทำไมไม่หาคนช่วยและยืมเงินเพื่อผ่านพ้น
 วิกฤตนี้ไปล่ะ ทำไมถึงลากิจ์หมิงแคบปีตอลไปแจ้งโดยตาไม่กะพริบ"

ใบหน้าเจิงอวีหังเต็มไปด้วยความเศร้าสร้อย "หนึ่งเหมิง จำได้ไหม
 ตั้งแต่เขาสงสัยว่าคนอื่นเสพยาครั้งนั้น อาละวาดยกใหญ่จนทำให้ทุกคน
 ถูกตำรวจลากไปตรวจปัสสาวะแถมยังมีเพื่อนที่ผลเป็นบวกจริงๆ ตั้งแต่นั้นมา
 ทุกคนก็ตัดขาดกับเขาแล้ว ปีสองปีมานี้ทุกคนเลิกคบหาและไม่ได้ติดต่อกับ
 เขานานแล้ว จนกระทั่งเขาเกิดเรื่องตอนนี้ พวกนั้นต่างก็หลบอยู่ไกลๆ
 ดูเรื่องสนุกกันหมด ไม่มีใครยอมลุกขึ้นแล้วออกมาช่วยหรือ ผมกับ
 เสี่ยวเถียนเถียนถึงจะยินดีออกเงินช่วยเขา แต่เงินของเราก็เป็นแค่น้ำแก้วเดียว
 ที่ดับไฟทั้งคันรถเท่านั้นแหละ!"

เพราะฉะนั้นลูจี้หมิงก็เลยไม่เหลืออะไรเลยอย่างนี้ จี้หมิงแคบปีตอล

ก็เลยเจ๊งอย่างนี้

หลังจากหนึ่งเหมิงใคร่ครวญอย่างละเอียด ยิ้มขมขึ้นครู่หนึ่งก่อนจะ
ปฏิเสธข้อสรุปของตัวเอง

ไม่ ลู่จี้หมิงในตอนนั้นไม่ได้ไม่มีอะไรเลย เขายังมีหนี้ยีกก้อนหนึ่งต่างหาก

หนึ่งเหมิงกับเจิงอวี่หังคุยตันสายปลายเหตุกันจบ สภาพจิตใจของ
ทั้งสองคนต่างหนักอึ้ง

"ผมเล่าเรื่องพวกนี้กับคุณเพราะอยากให้มาชี้แนะหนึ่งเหมิงหน่อย
ตอนคุณมีเวลา สภาพของเขาตอนนั้นทำให้เป็นห่วงมากจริง ๆ! ตอนนี้อาจจะ
มีแค่คำพูดของคุณที่เขาจะพอฟังบ้าง"

หนึ่งเหมิงยิ้มขมขึ้นพลงสายหน้า "ฉันมีอำนาจขนาดนั้นที่ไหนกันล่ะ
แม้แต่โทรศัพท์จากฉันเขายังไม่รับสายเลย"

เจิงอวี่หังรีบอธิบาย "ไม่ใช่ว่าเขาไม่รับโทรศัพท์คุณ แต่เขาทำโทรศัพท์
หล่น ฟังไปแล้ว กดปุ่มรับสายไม่ได้...เขาเห็นสายที่คุณโทรมา อยากจะรับ
แต่กลับกดปุ่มรับสายไม่ได้ หลังจากคุณวางสายไป พอเขาค้างก็เขี่ย
โทรศัพท์มือถือจนแตกแล้ว..."

หนึ่งเหมิง "... มีน่าล่ะหลังจากนั้นเธอโทรไปอีกครั้งก็เลยแจ้งว่า
ไม่สามารถติดต่อได้แล้ว

ช่วงเวลาที่เศร้าใจขนาดนี้ หนึ่งเหมิงกลับมีความรู้สึกขบขันเสี้ยวหนึ่ง
ในขณะที่ไร้คำพูด

หนึ่งเหมิงเอ่ย "งั้นพรุ่งนี้ฉันจะไปเยี่ยมเขาก็แล้วกัน"

เจิงอวี่หังหวังให้เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว จึงกล่าวตกลง

ทั้งสองคนก็บอกกล่าวกันตรงนี้ นัดหมายกันว่าสิบโมงเช้าวันถัดไป
หนึ่งเหมิงจะไปเยี่ยมที่บ้านของเจิงอวี่หัง

หนึ่งเหมิงหลับไม่ค่อยสนิทตลอดทั้งคืน หนึ่งตากระตูกไปมา ไม่ว่าเธอ
จะหวัดจะคลั่งก็ไม่อาจทำให้เส้นประสาทส่วนปลายสงบลงได้

“คุณต้องแต่งงานกับผมนะ
เพราะคุณต้องรู้ว่าผมนี่รักคุณจนถึงตายก็ไม่เปลี่ยนแปลง
ไม่มีคุณ ผมอาจจะตายก็ได้”
หญิงเหมิงยิ้มให้เขา ยิ้มอย่างหวานเยิ้มและมีความสุข
“...ได้เลย คุณเรียกฉันว่า พอ. เหมิงสิ ฉันจะรับปากคุณ”

ในขณะที่หญิงเหมิงกำลังก้าวขึ้นไปสู่จุดสูงสุดที่เธอวาดหวังไว้
ชีวิตของลู่อี้เหมิงกลับค่อยๆ ร่วงหล่นลงมา...
เมื่อการลงทุนที่ผิดพลาดนำมาซึ่งการสูญเสียทุกสิ่ง
เขาจึงคิดจบชีวิตของตน...
แต่กลับได้เธอที่เขาเคยปรามาสว่าไร้ความสามารถมาเป็นที่พักพิง
สองมือของเธอช่วยประคองให้เขาฝ่าฟันแก้ไขปัญหามา
หนึ่งหัวใจของเธอโอบอุ้มเขาไว้ ทำให้เขาอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป
เส้นทางใหม่ในสนามการลงทุนของทั้งคู่จึงเริ่มต้นขึ้น
ไปพร้อมๆ กับเส้นกราฟของความรักที่ค่อยๆ พุ่งสูง!

ชวนคุณมา
อ่านจูนหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร 02 840 4800
www.jamsai.com

18+ เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2924-4

9 786160 629244

ราคา 389 บาท